

9 Μαΐου 2020

Γέροντας Αιμιλιανός: Η ευχή είναι μία συνεχής ένωση με τον Χριστόν

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Χαριτωμένες παραινέσεις](#)

Γέροντας, Αρχ. Αιμιλιανός, Προηγούμενος Ιεράς Μονής Σίμωνος Πέτρας, Αγίου Όρους (1934-2019).

Κατά την διάρκεια της ευχής προσέχω να μην μπη τίποτε στον νου μου. Όπως, όταν κάνω έναν κύκλο, δεν διασπάται από τίποτε, έτσι ακριβώς πρέπει να γίνεται και με τον νου μου. Λέγοντας την ευχή, να είναι σαν να κάνω ένα κυκλικό σχήμα, που συνεχώς επιστρέφει στον εαυτό του και δεν πάει πουθενά αλλού.

Και αν ακόμη παρουσιασθή ο Χριστός και μου πη, μπράβο παιδί μου, ήλθα να σε ευλογήσω, να του πω: Χριστέ μου, φύγε, εμένα τώρα με νοιάζει ο νους μου να είναι σε εκείνα που λέω.

Πολύ περισσότερο δεν θα ασχοληθώ με κάτι ωραίο, που θα έλθη στον νου μου, με μια ευσεβή σκέψη ή απόφασι.

Δεν θα επιτρέψω να γίνη τέτοια διάσπασις, διότι η ευχή είναι μία συνεχής ένωσις με τον Χριστόν.

Ο Χριστός πάει και κολλάει ακριβώς επάνω στον νου.

Όπως, όταν βάζω κάπου μέλι, η μέλισσα πάει μόνη της εκεί, δεν την βάζω εγώ, το ίδιο συμβαίνει και με την ευχή: εγώ βάζω τον νου μου στα λόγια της ευχής, και μόνο του το Άγιον Πνεύμα πάει και κολλάει επάνω στον νου.

Έτσι γίνεται η θέωσις μας, απλά απλά, χωρίς να καταλαβαίνωμε εμείς, και σιγά-σιγά βλέπομε τα αποτελέσματα, ανακαλύπτομε δηλαδή τις εμπειρίες, τις χαρές,

τις απολαύσεις, τις εντροφήσεις, τις ευφρόσυνες.

Με αυτόν τον τρόπο πετυχαίνομε την πλήρη εξασφάλισι της κοινωνίας του Θεού.
Υπάρχει άλλος τρόπος, πιο απλός, που μπορεί να μας εξασφάλιση τον Θεόν;

Όταν κανείς ζη έτσι την νύκτα, την ημέρα δεν έχει όρεξι ούτε για συζητήσεις ούτε για αντιδράσεις· και εάν του πης, πετάει ο γάιδαρος, επειδή θα λήη την ευχή, θα συμφωνήση μαζί σου.

Ποιος δεν ξέρει ότι δεν πετάει ο γάιδαρος;

Επειδή όμως ο νους του είναι στον Χριστόν, και συ είσαι μέσα στον Χριστόν, για να δείξη την ενότητα μαζί σου, δεν αρνείται τον λόγο σου.

Προσευχόμενοι δε συνεχώς, τα λόγια της προσευχής και ο νους μας γίνονται πυρ και εσχάρα, και ακουμπάει επάνω η θυσία του εαυτού μας, το θέλημά μας, τα όνειρά μας, οι πόθοι μας, και ανεβαίνει ο καπνός· ανεβαίνει επάνω στον Χριστόν, και οσφραίνεται ο Χριστός την θυσία και ευφραίνεται, διότι το τέκνο του είναι μαζί του.

Άρα, η προσευχή είναι η αληθής παράστασις του είναι μας, και ιδιαίτερα του νου μας, ενώπιον του Θεού, διότι ο νους ακούει, ο νους ορά, ο νους αποκαλύπτει τα βαθύτερα της θελήσεώς μας· ο νους πάει εκεί που θέλομε εμείς.

Είναι ψέμα ότι δεν μπορούμε να φέρνωμε το μυαλό μας εκεί που θέλομε· εξαπατάμε τους εαυτούς μας και τους άλλους.

Απλούστατα, ο νους ξέρει τι θέλομε στο βάθος της καρδιάς μας και πάει εκεί που θέλομε εμείς.

Γι' αυτό τελικώς εγκαταλειπόμεθα στις πορείες του νου, τις οποίες έχει ήδη προετοιμάσει η ίδια μας η καρδιά.

Απόσπασμα από το βιβλίο του Αρχιμ. Αιμιλιανού Σιμωνοπετρίτου, «Νηπτική ζωή και Ασκητικοί κανόνες», των εκδόσεων Ίνδικτος, Αθήναι 2011.